

Mỗi Hạt Muối Chúng Ta Ăn

Mỗi hạt muối chúng ta ăn / là bao nhiêu mồ hôi đọng!

Mùa muối là mùa nóng...nóng không chỉ trên lưng; nóng đốt cháy cả lòng / chín nồi cơm...khoai
độn!

Ai ơi, lòng không xoắn / trước cực nhọc bà con?

Ai ơi dành yêu thương...cho những sòng cờ bạc?

Ai ơi nghe chim quốc nó kêu tiếng gì?

Ai ơi con gia gia...nó già thì phải chết?

Dĩ nhiên đời chấm hết...là dấu than cuối cùng!

Là Thánh Giá phải không?

Là cái hình chữ Vạn?

Là cái hình cây nạng?

Là cái chéo khăn tang?

Hạt muối không phải hạt vàng. Tôi biết. Anh, Chị biết!

Bà con có than mệt, chỉ than với chồng, con; không với người tha hương, không với tư-bản-đồ!

Ôi bà con mình đó! Ôi những giọt mồ hôi! Ôi cái nắng cháy trời! Nước biển sôi vì nắng!

Tôi muốn để tờ giấy trắng, không viết một chữ nào...

Nhưng, tại lòng tôi đau, tại lệ trào...vô cớ!

Bài thơ này, cho có...để có một Bài Thơ!

Tôi thú thật không mơ...bến bờ mô mình tựa? Đây là một khung cửa / để tôi nhìn mây bay?

Tôi không giơng hai tay / đầu hàng. Tôi bị bắt!

Tôi không đi cúi mặt / dù tôi là tù binh!

Tôi sống thời chiến tranh / tôi chết, lênh đênh, cũng kệ!

Thơ tôi không kể lẽ! Thơ tôi là...của tôi!

Trời ạ, thưa với Trời: Con là người Ngoại Đạo!

Con là con chim sáo...qua sông và số lờng!

Trần Văn Lệ